

blago, so tekmovali med seboj v visokih cenah, hoteč imeti korist in dobiček od navdušenja obiskovalcev pasionskih iger in držoč se gesla: Če hočeš imeti spomin na Oberammergau, ki naj ti je ljub, naj ti bo tudi drag.

Da se pri tem niso uračunali, je videl lahko vsak, kdor je stopil v kako prodajalno.

Ljudi je bilo povsod vse polno. Izbirali so in kupovali — naj so bile cene še tako visoke. Ta je kupil iz samega golega navdušenja, četudi stvar zanj ni imela nobene posebne vrednosti, da bo le mogel doma pokazati nekaj; kdo drugi je izbral po svojem umetniškem okusu, da okraši doma svojo sobo v večer spomin na Oberammergau ali obogāti svojo umetniško zbirko z redkim umotvorom; tretji pa je kupil tudi samo raditega, ker je prodajala Marija ali Marija Magdalena, ali pa, ker je bil ustvaril delo Kristus ali Peter, Anisel ali Samuel — in je bilo vrezano njegovo ime. Bili so pa med njimi tudi taki, ki so izbirali in izbirali, letali od prodajalne do prodajalne, kupili kako malenkost ali pa nič in čakali samo ugodne prilike, da nastavijo svoj fotografski aparat in ujamejo sliko tega ali onega igralca... Smešni — taki amateurji! — — Sami vase zaljubljeni in brezobzirni!

Ko sem si ogledal vse zanimivosti in znamenitosti, o katerih sem izpregovoril že zgoraj, sem si kupil par malenkosti za spomin in se vrnil domov.

S kolodvora sem so prihajali novi gostje... Avtomobili so prašili in strašili, fijakarji so tekmovali med seboj tam po cesti od Ettala sem.

Solnce se je že naveličalo gledati — in je sklenilo umakniti se v svojem sijaju. Zadnjikrat se je ozrlo na križ na gori — in ga poljubilo... In vsa vas je utihnila za hip — ko se je poslovil kralj dneva — kralj neba...

Kmalu pa se je začelo še živahneje življenje, prav kakor začno dihati prosteje ljudje, ko se je poslovil presvetli vladar, ki je s svojo navzočnostjo bil počastil njihovo slavje.

In pozno v noč, ko si je bil Kofel že zdavno potisnil nočno kapo na svojo golo glavo in se zavil tesno v temen plašč, se še ni hotela umiriti vas. Šum in hrup ljudi, ki niso mogli ali hoteli iti spat iz tega ali onega vzroka, je vznemirjal, dražil in budil one, ki so iskali utehe in pozabe v deželi sanj in spanja... Vmes pa so božali prijetno uho spečih in bedočih ubrani akordi vaške godbe, ki je igrala koncert v restavraciji pri kolodvoru...

(Dalje.)

V polju . . .

Zložil Radoslav Bevk.

Nad mano je solnce svetlo,
krog mene prejasen je dan,
a jaz sem se vlegel na poljsko ravan,
na rjavo zemljo . . .

Le ziblji se, klas, aj le giblji se
in zgrinčaj valove tesno nad menoj,
o sreči mi
izgubljeni pravi, o zopet dobljeni šepeči mi,
lij v dušo pokoj!

Tam v mestu — da videl si grozne obraze ljudi!
Balade živijo, romane pleto,
morijo mladosti, hlepijo po krvi in gorko meso
jim v hrano je, gladnim —
tja pojdi, kdor dram si željan, tragedij!

Aj klasje, tesno me objemi, nad mano se strni!
Skoz bilke naj vidim le modro nebo
in srečne ljudi, ki po stezi gredo,
vse drugo mi vzemi, zagrni! . . .

